

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/55/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3517206178
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3517206178.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu A. B. C. a sudkýň A. D. E. a A. F. G. v spore žalobcu H. D. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., C.. J. XXX/XX, právne zastúpený Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Trnava, Hlavná 31, IČO 36 865 281, za ktorú koná JUDr. Ľudovít Surma proti žalovanému Fakultná nemocnica Trenčín, so sídlom v Trenčíne, Legionárska 28, IČO 00 610 470, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom Trenčín, Piaristická 46, IČO 36 837 857, za ktorú koná JUDr. Michaela Gáborík, LL.M., za účasti intervenienta na strane žalovaného KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefanovičova 4, IČO 00 585 44, právne zastúpený JUDr. Baltazárom Mucskom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Vajnorská 55, IČO 42 174 856, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 30. januára 2025, č.k. 21C/41/2018-482, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný a intervenient na strane žalovaného **m a j ú** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplata sumy 9.078,86 eur s príslušenstvom titulom bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia, náhrady za stratu zárobku, náhrady nákladov na liečenie a zaplata sumy 15.000 eur titulom náhrady za zásah do osobnostných práv. Svoje nároky založil na tom, že došlo u neho k ujme na zdraví v dôsledku protiprávneho konania žalovaného. Zo strany ošetrujúceho lekára I. K. boli podľa názoru žalobcu porušené viaceré štandardné lekárske postupy pri výkone punkcie prínosových dutín, pacient nebol pred punkciou poučený o rizikách zákroku, nebol počas celého lekárskeho výkonu fixovaný tak, aby sa eliminovalo riziko prípadného samovoľného pádu pacienta na podlahu pri strate vedomia a nebola zabezpečená prítomnosť ošetrujúceho lekára a sestry bezprostredne pri a po výkone punkcie (presun na klasickú stoličku). V dôsledku porušenia týchto postupov došlo podľa žalobcu k jeho pádu zo stoličky na podlahu v administratívnej miestnosti ambulancie ORL vo Fakultnej nemocnici Trenčín s následkom trvalého poškodenia krčnej chrbtice a bol mu doporučený invalidný dôchodok. Podľa žalobcu zo strany lekárov neboli využité všetky možnosti správnej diagnostiky a určenia správnej diagnózy po páde súvisiacom s výkonom punkcie. Nebola mu poskytnutá primeraná zdravotná starostlivosť, prislúchajúca momentálnemu kritickému zdravotnému stavu, napr. bezodkladná hospitalizácia na prislúchajúcom oddelení resp. na inom špecializovanom pracovisku s cieľom čo možno najrýchlejšieho, správneho určenia diagnózy a nasadenia prislúchajúcej liečby. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť, pričom rozporoval to, že došlo k žalobcom tvrdenému pádu počas vykonávanej punkcie nosovej dutiny dňa 29.06.2015, nakoľko ním popísaná udalosť bola založená len na jeho tvrdeniach.

Mal za to, že poskytol žalobcovi zdravotnú starostlivosť správne, plne v súlade s ustanovením § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti.

2. O žalobe rozhodol súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom, č.k. 21C/41/2018-301 zo dňa 15.11.2021 tak, že žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.) V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalobcovi sa pád z stoličky v ORL ambulancii nepodarilo preukázať, keď osoby, ktoré mali byť pri páde prítomné, túto udalosť popreli a ostatné osoby (ošetrojúci lekári, príbuzní a známi) o páde z stoličky vedeli len z rozprávania žalobcu. V postupe I. K. nevidel žiadne pochybenia ani Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Nakoľko súd prvej inštancie nezistil chybný úkon pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, ktorý by viedol k vzniku akejkoľvek ujmy žalobcu a chýbal tak základný predpoklad úspešného uplatnenia nároku a náhradu škody, žalobu zamietol.

3. V dôsledku žalobcom podaného odvolania sa vecou zaoberal Krajský súd v Trenčíne, ktorý rozsudkom, č.k. 5Co/40/2022-338 zo dňa 28.07.2022 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % (výrok II.). Mal za to, že nebola naplnená základná podmienka zodpovednosti za škodu (protiprávne konanie žalovaného) a nedošlo k porušeniu právnej povinnosti zo strany žalovaného, ktorú mu ukladá zákon č. 576/2004 Z. z., v zmysle ktorého žalovaný ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti je povinný túto poskytovať správne, teda tak, aby vykonal všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu pri zohľadnení všetkých súčasných poznatkov lekárskej vedy. Ďalej konštatoval, že k porušeniu právnej povinnosti žalovaného (zo strany jeho zamestnancov) vo vzťahu k žalobcovi nedošlo, nakoľko punkcia nosových dutín u žalobcu (výplach nosových dutín) bola vykonaná v súlade s medicínskymi štandardmi a postupmi, neboli preukázané tvrdenia žalobcu o jeho páde počas výkonu punkcie a následnom poškodení stavca C1 krčnej chrbtice. Postup žalovaného pri výkone punkcie nosových dutín a samotné poskytnutie zdravotnej starostlivosti bolo lege artis. V konaní neboli preukázané tvrdenia žalobcu o jeho páde a s tým spojeným poškodením stavca C1 pri výkone punkcie nosových dutín dňa 29.06.2015, keď uvedené skutočnosti nevyplývali zo zdravotnej dokumentácie, resp. z lekárskej správy zo dňa 29.06.2015, ani zo znaleckého posudku č. 03/2020 zo dňa 06.10.2020 a tieto boli vyvrátené i svedeckými výpoveďami ošetrojúceho lekára a zdravotnej sestry. Odvolací súd okrem iného tiež uviedol, že v konaní nebolo sporné, že dňa 29.06.2015 u žalobcu po výkone punkcie nosových dutín došlo ku stavu kolapsu, k zvýšeniu krvného tlaku a búšeniu srdca, následne kvôli čomu bol žalobca ešte v ten istý deň hospitalizovaný na internom oddelení u žalovaného, avšak na ktorom oddelení nebol prijatý z dôvodu pádu a poškodenia chrbtice, ale z dôvodu zvýšeného krvného tlaku. Ošetrojúci lekár, ktorý vykonával punkciu nosových dutín, ako aj ÚDZS uviedli, že výkon punkcie nosových dutín nie je sprevádzaný ťažkosťami a dôvodom daného stavu žalobcu po ambulantnom výkone v podobe zvýšenia krvného tlaku a nevoľnosti je skôr nepriaznivé subjektívne vnímanie výkonu pacienta (žalobcu). Ďalej odvolací súd konštatoval, že vzhľadom na znalecké závery je síce nesporné, že v čase vykonania CT vyšetrenia krčnej chrbtice dňa 06.07.2016 žalobca mal poškodený stavec C1, avšak nebolo preukázané, že k poškodeniu stavca C1 došlo pri výkone punkcie nosových dutín u žalovaného dňa 29.06.2015, kedy v zmysle zdravotnej dokumentácie nedošlo k pádu/úrazu žalobcu a zároveň ide o veľký časový odstup medzi výkonom punkcie nosových dutín a CT nálezom krčnej chrbtice, ktorý nález je síce staršieho dáta, ale bez bližšej časovej špecifikácie, preto nie je možné s presnosťou ustanoviť, kedy došlo u žalobcu k poškodeniu stavca C1 na krčnej chrbtici.

4. Následne sa v dôsledku dovolania, podaného žalobcom, vecou zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý uznesením, sp. zn. 1Cdo/213/2022 zo dňa 13.12.2023 napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vrátil vec Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie. Konštatoval, že bolo povinnosťou súdov vykonať potrebné dokazovanie aj vypočutím navrhovaných svedkov (A. K. a ďalší zdravotný personál žalovaného - I. D., I. L., zdravotná sestra A., ktorí žalobcu následne preberali po kolapsovom stave žalobcu z ambulancie I. K.) za účelom dôkladného posúdenia tvrdení žalobcu, že k poškodeniu zdravia - krčnej chrbtice - stavca C1 došlo pri páde žalobcu dňa 29.06.2015, tak ako to popisuje a tvrdí žalobca. Záverom dovolací súd uviedol, že aj keď uvedení svedkovia neboli bezprostredne prítomní pri kolapse žalobcu dňa 29.06.2015, títo, pokiaľ boli prítomní následne bezprostredne po kolapse žalobcu, môžu prispieť k ozrejmeniu spornej skutkovej okolnosti, ktorá je pre

meritórne posúdenie žalobného nároku žalobcu významná. Z ich výpovedí je možné zistiť, ako vnímali stav žalobcu bezprostredne po jeho kolapsovom stave, čo im žalobca bezprostredne po kolapsovom stave uviedol a pod. Dovolací súd konštatoval, že bolo potrebné vypočuť navrhnutých svedkov zo strany žalobcu na objasnenie skutkových okolností, ku ktorým došlo v ambulancii u žalovaného dňa 29.06.2015, aby pre žalobcu postoj uvedených svedkov k veci nezostal takpovediac „otvorený“.

5. Po vrátení veci Krajskému súdu v Trenčíne, tento rozhodol uznesením, č.k. 5Co/17/2024-426 zo dňa 04.04.2024 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Skonštatoval, že vzhľadom na sporný priebeh zákroku s prihladením na kolaps, ktorý žalobca počas neho utrpel a predovšetkým s poukazom na zrušujúce rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým je odvolací súd viazaný, je potrebné napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť, a to z dôvodu doplnenia dokazovania vypočutím svedkov za účelom posúdenia tvrdení žalobcu, že k poškodeniu jeho zdravia, teda krčnej chrbtice stavca C1 došlo práve pri páde dňa 29.06.2015, tak ako to popisuje a tvrdí žalobca. S prihladením na zrušujúce rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odvolací súd tiež dodal, že na to, aby bolo možné dospieť k záveru o unesení, respektíve neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu, bude potrebné doplniť dokazovanie, a to výsluchom ďalšieho zdravotného personálu žalovaného, a to jeho zamestnancami I. D., I. L., zdravotnú sestru A., ktorí následne žalobcu preberali po kolapsovom stave z ambulancie I. K. a A. K., ktorí síce neboli bezprostredne prítomní pri kolapse žalobcu dňa 29.06.2015, avšak boli prítomní následne bezprostredne po kolapse žalobcu a môžu prispieť k ozrejmieniu spornej okolnosti, ktorá je pre meritórne posúdenie návrhu významná. Z ich výpovedí je možné zistiť, ako vnímali stav žalobcu bezprostredne po jeho kolapsovom stave, čo im žalobca po kolapsovom stave uviedol, nakoľko žalobca je v slabšom postavení poškodeného pacienta s prihladením na nález ústavného súdu, sp. zn. II. ÚS 716/2016, na ktoré poukazoval dovolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí. Odvolací súd tiež dodal, že okrem takto doplneného dokazovania bude potrebné tiež zvážiť opätovné predvolanie ošetrojúceho lekára I. K. a sestru pani K. k priebehu samotného skutkového deja pri ošetrovaní žalobcu a predovšetkým k objasneniu samotného priebehu úkonu a objasneniu, či ku kolapsu žalobcu došlo počas tohto zdravotného výkonu alebo až po jeho ukončení, akým spôsobom sa tento kolaps prejavoval, či došlo k strate vedomia zo strany žalobcu, ako aj postupu lekára a zdravotnej sestry pri samotnom úkone, tak aby bolo ozrejmené, akým konkrétnym spôsobom tento úkon prebehol a ako sa prejavil kolaps žalobcu pri tomto úkone. Záverom dodal, že až po takto doplnenom dokazovaní bude môcť súd prvej inštancie opätovne posúdiť, či žalobca v prejedávanej veci uniesol, respektíve neuniesol dôkazné bremeno v kontexte, či k poškodeniu krčnej chrbtice došlo v súvislosti s ošetrovaním, ktoré vykonával ošetrojúci ORL lekár a potom následne o nároku žalobcu opätovne rozhodnúť.

6. Po vrátení veci súdu prvej inštancie, tento v poradí druhým napadnutým rozsudkom (aktuálne preskúmaným v odvolacom konaní), č.k. 21C/41/2018-482 zo dňa 30.01.2025 žalobu žalobcu zamietol (výrok I.) a žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.). Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 420 ods. 1 až 3, § 442 ods. 1, ods. 3, § 444, § 446, § 449 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Viazaný právnym názorom odvolacieho, tak aj dovolacieho súdu, doplnil dokazovanie výsluchom žalobcom navrhovaných svedkov A. D. K., I. L. A., I. A. D., I. I. L. a tiež na návrh žalobcu doplnil dokazovanie výsluchom jeho osoby.

7. Žalobca pri výsluchu pred súdom prvej inštancie uviedol, že absolvoval operáciu prínosových dutín, asi 2 týždne po tomto zákroku išiel z vlastnej iniciatívy do ambulancie ORL, nešlo o plánovanú kontrolu, ale pretrvávali pooperačné ťažkosti, ktoré sa prejavovali krvácaním, opuchom v časti tváre, kde sa realizoval operačný zákrok. Cez známych sa dostal už pred operáciou k I. K., ten si ho zobral pod patronát. I. K. mu navrhol punkciu prínosových dutín, z tohto zákroku mal obavy, mal vedomosť o tom, že pacient môže aj zamdlieť. S výkonom punkcie pred týmto zákrokom súhlasil, pretože tomuto lekárovi veril. V priebehu výkonu punkcie sa na prvý raz I. K. nepodarilo zaviesť punkčnú ihlu, dal aj doktorovi najavo, že je to citlivé a bolestivé. Po zavedení punkčnej ihly mu povedali, aby prešiel do druhej izby a posadil sa na stoličku, kde prebieha reálny preplach. V priebehu tohto preplachu odpadol. Sedel na stoličke, v miestnosti bola sestra K., bola od neho 5 m, vo vedľajšej miestnosti bol I. K.. Začal kričať, že mu je zle, na odpadnutie a potom si už nepamätá nič, keď sa prebral, ležal na zemi so zdvihnutými nohami a I. K. a sestra K. ho kriesili. Potom ho premiestnili do pôvodného kresla s opierkami,

kde sa robila prvotná punkcia a na tomto kresle prebehol nedokončený preplach. Bol už v stave, že príliš nevnímam. Sedel na stoličke predtým, ako odpadol a cítil prichádzajúce mdloby, potom už nič. Môže len predpokladať, že zo stoličky spadol, čo iné môže predpokladať, keď jeden bol tam, druhý tam. Keď na človeka idú mdloby, stráca vedomie, tak prestáva ovládať svoje telo a má dôvod predpokladať, že zo stoličky spadol. Len predpokladal, že zo stoličky spadol, pretože inak by nemal závrat, bolesti hlavy, inak by po zákroku odišiel po 15 minútach, inak by sa nestalo, že ho poslali na ďalšie nemocničné oddelenie. Isté je len to, že mu prišlo nevoľno a spadol, akým spôsobom spadol, nevedel popísať, pretože bol v bezvedomí. Svedok K. nehovorí pravdu, ak tvrdí, že preplach sa skončil a z prínosových dutín išla čistá tekutina bez známok hnisu. Preplach sa nedokončil, lebo sestrička povedala, že pacientovi je nevoľno. Následne ho položili na pojazdné lôžko, kde ho ohľadne tlaku a pod. monitorovali asi hodinu. V tej dobe volal manželke. Pojazdne lôžko bolo v ambulancii ORL. Potom ho previezli na pooperačnú izbu ORL oddelenia, kde ho viezla zdravotná sestra podľa jeho názoru so skúsenosťami, pôvodne nestotožnená, ale jej totožnosť nedávno zistili. Na pooperačnej izbe bol možno hodinu - hodinu a pol monitorovaný, mal pretrvávajúci vysoký tlak, potom ho previezli na internú ambulanciu. Na internej ambulancii ho uložili na lôžko, podávali mu infúzie a medikamenty, stabilizovali ho. Prepustili ho do domáceho ošetrovania s doporučeným liekom Novalgin. V priebehu tohto deja ho ošetrovali I. D., I. L.. Rok mal ťažkosti, odpadávanie, bolesti hlavy, triašky, závrate, asi po roku od uvedeného incidentu I. F. v nemocnici v I. zistil, že má poškodený krčný stavec na základe obrazovej dokumentácie, ktorú on doporučil. Upresnil, pokiaľ ide o to, že by zamdlel, to sa nestalo ani raz. Závrate mal, ale nikdy sa mu nestalo, že by spadol. K závratiam žalobca uviedol, že jednoducho povedané, padal dole hubou, nemal žiadnu rovnováhu, bez pomoci nemohol chodiť, bez pomoci sa nedostal ani na WC, maximálne štvornožky. Bolesti hlavy pretrvávali, tak sa liečil Novalginom, neúspešne, iné lieky mu nedali. Pre bolesti hlavy nemohol vôbec spať, následne začal trpieť depresiou a úzkosťou. Za svojho života odpadol dvakrát, raz ako dieťa, potom už v nemocnici. Mal bežné úrazy, hrával futbal, pri futbale v detskom veku ako dieťa mal zlomenú kľúčnu kosť. V neskoršom veku a do incidentu v nemocnici nemal žiadny úraz, nikdy nespadol, nikdy sa žiadnym spôsobom nezranil. Napokon žalobca uviedol, že keby I. K. konal tak, ako konať mal a ošetroval ho tak, ako ho ošetrovať mal, tak by sa v súdnom konaní nikdy nestretli.

8. Svedok A. D. K. uviedol, že žalobcu pozná osobne, sú dlhoroční priatelia, stretávajú sa, bývajú kúsok od seba. Niekedy koncom 6/2015 bol vonku na záhrade, prišla za ním manželka žalobcu s tým, že manžel bol v nemocnici na nejakej kontrole, nie je mu dobre, nemôže šoférovať, požiadala ho, aby ju doviezol do nemocnice. Prišli na nejaké oddelenie, žalobca ležal, okolo neho boli rôzne prístroje, mohla to byť pooperačná izba alebo JIS. V ich prítomnosti bola žalobcovi odobratá krv, dali ju manželke, spoločne ju odniesli do laboratória. Následne odviezli žalobcu na invalidnom vozíku do internej ambulancie. Vnútri bol možno aj 2 hodiny, vyšiel s tým, že môže ísť domov, tak ho odviezli domov. Druhý deň ho išiel pozrieť, žalobca mal neistú chôdzu, sťažoval sa na nevoľnosť, na to, že ho bolí hlava. Potom sa od známych dozvedel, že bol na I. v nemocnici. V nasledujúcom roku pomáhal žalobcovi tým, že ho vozil, keď potreboval na rôzne vyšetrenia. Sú členmi poľovníckeho združenia, v tom roku sa aktívne žalobca tejto činnosti nevenoval. Žalobca mu rozprával, aké má zdravotné ťažkosti, spomenul aj to, že v nemocnici mal spadnúť. Mal spadnúť zo stoličky, neskôr povedal, že má zlomený alebo prasknutý niektorý z krčných stavcov. To, že mal spadnúť zo stoličky, spomenul už, keď ho boli zobrať z nemocnice. Že má poškodený stavec, to mu povedali až na ďalších vyšetreniach, kam ho vozil. V období pred termínom 29.06.2015 mu žalobca nehovoril nič o tom, že by utrpel nejaký úraz alebo pád, pri ktorom by si mohol poškodiť stavec. Bol by to závažnejší pád, napr. pád zo schodov alebo pri vešaní záclon, o každej drobtine mu zrejme nehovoril. Žalobca mu nerozprával ani po uvedenom dátume, že by utrpel takýto úraz. Nebol prítomný na ošetrovaní žalobcu v ambulancii ORL, prišiel až potom.

9. Svedkyňa I. L. A. uviedla, že si nepamätá na deň 11.06.2015, ani na deň 29.06.2015, rámcovo sa pýtala právničky v nemocnici, k čomu by sa mala na súde vyjadriť, ale s odstupom času sa nevie k veci vyjadriť, bolo to dávno, žalobcu nepozná. Nevie a nespomína si, či bol pacientom ORL oddelenia. Nespomína si, z akých dôvodov alebo na akom zákroku mohol byť žalobca na ORL oddelení. ORL oddelenie je rozdelené na ambulanciu, lôžkovú časť, operačnú časť, v roku 2015 pracovala v lôžkovej časti ako zdravotná sestra. Pre prípad, že by na ambulancii bolo treba s niečím pomôcť, mohla si sestra z ambulancie zavolať na výpomoc zdravotnú sestru, ktorá bola aktuálne na lôžkovom oddelení. Z pohľadu jej ako sestry sa dutiny prepichnú punkčnou ihlou, prepláchnu a po tomto zákroku ide pacient domov, pacient je dopredu poučený o tom, čo sa ide diať, potom ide pacient

domov, toto sa odohráva v miestnosti, kde je vyšetrovacie kreslo. Ďalej to prebieha tak, že po zákroku ide pacient k umývadlu v doprovode lekára a sestry, tam si sadne a presmrkáva dutiny, ktoré sa vyplachujú. Pri takom druhu zákroku preplachovania dutín môže pacientovi prísť nevoľno, môže hlásiť prekolapsový stav, v takom prípade sa táto situácia rieši s lekárom.

10. Svedok I. A. D. uviedol, že v roku 2015 pracoval na ORL oddelení ako primár. Z pozície tejto funkcie bol zodpovedný za chod celého oddelenia, na ambulancii bol v obmedzenej miere. Pozrel si spätne zdravotné záznamy ohľadne žalobcu, on spisoval aj stanovisko pre Úrad dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou. Pokiaľ by si nepozrel tieto záznamy, na žalobcu, ani na to, kedy a aký zákrok na oddelení absolvoval, by si nespomenul. Zo zdravotných záznamov zistil, že pacient v uvedenej dobe bol v prekolapsovom stave, čo oznámil službukonajúci lekár z ambulancie, preto bol dovezený na lôžkovú časť ORL oddelenia, kde bol sledovaný a vzhľadom k opakovane nameranému vyššiemu tlaku bol následne poslaný do internej ambulancie. Bol to čas prelomu bežnej pracovnej doby a pohotovostnej služby. Mal službu, preto ošetroval žalobcu na lôžkovom oddelení. Pri vyšetrení žalobcu v ambulancii prítomný nebol. Na otázku, či si spomenie, čo mu žalobca rozprával, ako vnímal stav žalobcu po prijatí na lôžkové oddelenie a čo konkrétne povedal službukonajúci lekár z ambulancie, svedok uviedol, že na nič z toho si nepamätá. Pred pojednávaním o spore s nikým u zamestnávateľa nehovoril, ale v minulosti sa vyjadroval Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Pokiaľ ide o samotný zákrok, ten prebieha asi tak, že sa do nosných dierok vložia tampóniky na kovových drôtikoch za účelom lokálnej anestézie a zníženia prekrvenia, následne sa zavedie punkčná ihla, ktorou sa prepichne tenká lámavá kosť, aby sa ihla dostala do dutiny, cez ihlu sa realizuje preplachovanie s fyziologickým roztokom v spolupráci s pacientom, sleduje sa v emisnej miske, aká tekutina vychádza, či tam nie sú cudzie telesá, hlien, potom sa dutina prepláchnie antibiotickým roztokom. Pri zákroku sedí pacient vo vyšetrovacom kresle. V čase, keď pacient vysmrkáva fyziologický roztok, sa môže pacient nachádzať aj pri umývadle, ktoré je v rovnakej miestnosti. Pri úkone sú prítomní lekár a zdravotná sestra. Celý zákrok je cca 20 minút. Môžu nastať komplikácie, ale veľmi zriedkavo nastávajú, môže dôjsť ku krvácaniu, prípadne sa môže tekutina dostať mimo prínosovej dutiny, to sú najčastejšie komplikácie. Ako pri každom bolestivom úkone, môže dôjsť aj k prekolapsovému stavu, ktorý ohlási sám pacient, alebo je na ňom vidno, že bledne a podobne. Prekolapsový stav je stav pred stratou vedomia a prakticky kolaps je strata vedomia. Pokiaľ ide o zdravotný záznam I. L. z internej ambulancie zo dňa 29.06.2015, kde sa konštatuje v prípade žalobcu, že ide o stav po kolapse, čo je v rozpore so zdravotným záznamom, ktorý v rovnaký deň urobil svedok, kde konštatuje stav prekolapsový. Na otázku, či vie vysvetliť tento rozdiel v zdravotných záznamoch, svedok uviedol, že nie.

11. Svedkyňa I. I. L. uviedla, že pracuje niekedy od roku 2006 na príjmovej ambulancii interného oddelenia Fakultnej nemocnice Trenčín. Pokiaľ ide o žalobcu, stretli sa, ošetrovala ho, ale už je zmenený. Žalobcovi robila interné vyšetrenie, ale nepamätá sa, kedy to bolo. Nevie presne uviesť, aké zdravotné ťažkosti žalobca mal. Žalobca zrejme prišiel na kontrolu na ORL, potom prišiel do ich ambulancie, že má ťažkosti a necíti sa dobre. Po nahliadnutí do lekárskej správy zo dňa 29.06.2015 svedkyňa vysvetlila, že bol konštatovaný kolaps v dôsledku vazovagálnom po punkcii, vazovagálny znamená nervovo cievny problém. Kolapsový stav môže nastať pri rôznych lekárskejších zákrokoch, napr. aj pri odbere krvi, pri bolestivom zákroku. Do ich internej ambulancie prišiel žalobca za tým účelom, aby sa vyšetřilo, prečo odpadol, odpadol v inej ambulancii. Vyšetřenia smerovali k zisťovaniu možno iných príčin kolapsového stavu.

12. Súd prvej inštancie konštatoval, že podľa žalobcu mal tento utrpieť pri ošetrení v odbornej ambulancii 29.06.2015 úraz, pád zo stoličky, bez následného vyšetřenia v zmysle zobrazovacích metód, RTG, CT, MR, v dôsledku ktorého malo dôjsť k poškodeniu jeho stavca C1. Až CT vyšetřenie zo dňa 06.07.2016 odhalilo abrupciu ventrálneho (predného) osteofytu tela stavca C1, bez traumatických zmien predného oblúka tela stavca C1. Keďže vyšetřenie bolo zrealizované s veľkým časovým odstupom od úrazu, dalo sa hodnotiť len ako stav po abrupcii ventrálneho osteofytu tela stavca C1 bez bližšej časovej špecifikácie. Kedy došlo k úrazu žalobcu, v dôsledku ktorého došlo k poškodeniu jeho krčnej chrčbtice, sa odborným posúdením nepodarilo zistiť. Súd prvej inštancie mal za to, že skutočnosť, že k tomu došlo v dôsledku pádu zo stoličky 29.06.2015, žalobca nepreukázal. Nepotvrdili to ani ďalší svedkovia, ktorí boli na základe úpravy súdov vyšších inštancií vypočutí. Títo potvrdili najmä to, že punkcia prínosových dutín je náročným zákrokom, bolestivým, pri ktorom môže prísť pacientovi nevoľno, a to až do takej miery, že pacient zamdľie. Žalobcovi pri zákroku prišlo nevoľno, to svedkovia

potvrdili, či aj zamdlel, v tom sa svedecké výpovede rozchádzajú, svedkovia K. a K. nepotvrdili kolaps žalobcu, ani jeho pád zo stoličky, svedok K. len z reči žalobcu vedel, že tento mal v nemocnici spadnúť zo stoličky, svedkovia A. a D. sa k incidentu zo dňa 29.06.2015 nevedeli vyjadriť, nepamätali si nič konkrétne, svedkyňa L. si nepamätala, aké zdravotné ťažkosti žalobca mal, po nahliadnutí do lekárskej správy uviedla, že vyšetrovala stav žalobcu po kolapse. Súd prvej inštancie doplnil dokazovanie aj výsluchom žalobcu, ten zotrval na tom, že zamdlel a len predpokladal, že spadol, čo sa mu zdalo logické vzhľadom na to, že pred mdlobami sedel na stoličke. Súd prvej inštancie mal za to, že aj keby bez pochybností bolo preukázané, že žalobca zamdlel a v dôsledku toho spadol zo stoličky, neznamená to, že práve pri tomto incidente došlo k poraneniu jeho krčnej chrbtice. CT vyšetrenie, pri ktorom bolo poškodenie krčnej chrbtice zistené, sa uskutočnilo s odstupom takmer jedného roka a ani odborným posúdením nebolo možné ustáliť, kedy k zraneniu došlo. K zraneniu žalobcu mohlo dôjsť tak pred jeho ošetrením v ORL ambulancii, ale aj po ňom. Vzhľadom na to súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné opätovne vypočuť svedkov K. a K.. Súd prvej inštancie tiež nevyhovel ďalšiemu návrhu žalobcu na výsluch bližšie nestotožnenej zdravotnej sestry, ktorá mala byť prítomná v pooperačnej izbe, táto nebola osobne pri spornom incidente a navyše návrh na vykonanie tohto dôkazu dal žalobca neskoro, v tomto súd prvej inštancie prijal námietku žalovaného vo veci koncentrácie konania. Súd prvej inštancie teda ani po doplnení dokazovania nezistil chybný úkon pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, ktorý by viedol k vzniku akejkoľvek ujmy žalobcu, chýbal tak základný predpoklad úspešného uplatnenia nároku a náhradu škody. Z tohto dôvodu žalobu zamietol. Žalovanému a intervenientovi, ktorí boli v spore úspešní v rozsahu 100 %, priznal náhradu trov konania v tomto rozsahu.

13. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Mal za to, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí vôbec nevysporiadal so všetkými skutočnosťami zistenými z výsluchu svedkov a v tejto súvislosti s ani ďalšími rozhodujúcimi dôkazmi, ktoré do súdneho konania predložil na podporu svojich tvrdení žalobca. Pri svojom rozhodovaní zobral do úvahy fakticky len dôkazy, ktoré boli v prospech žalovaného, tieto izoloval a vyhodnotil ich bez ohľadu na dôkazy predložené do konania žalobcom, resp. výpovede svedkov, ktoré potvrdili tvrdenia žalobcu. Žalobca mal za to, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že k jeho úrazu a poškodeniu zdravia, ako aj zásahu do jeho osobnostných práv došlo v dôsledku nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti zo strany žalovaného. Uviedol, že z výpovede svedka A. D. K., ktorý osobne komunikoval so žalobcom po jeho kolapsovom stave ešte v čase, keď bol žalobca u žalovaného, tzn. krátko po jeho úraze, vyplynulo, že mu žalobca bezprostredne po úraze uviedol, že k jeho úrazu došlo v dôsledku pádu zo stoličky počas výkonu punkcie prínosových dutín, kedy žalobca nakrátko stratil vedomie. Svedok potvrdil, že nemá žiadnu vedomosť o tom, že by žalobca utrpel akýkoľvek úraz pred alebo po dni 29.06.2015, ktorý by mohol mať za následok poškodenie zdravia, aké žalobca dňa 29.06.2015 utrpel, resp. zdravotné ťažkosti, akými po úraze zo dňa 29.06.2015 žalobca trpel. Svedok potvrdil, že pred dňom 29.06.2015 sa žalobca nikdy nestožoval na ťažkosti typu závratov, nevoľnosti či bolesti hlavy. Z výpovede svedka I. A. D., ktorý žalobcu po jeho prevoze na ORL vyšetroval, vyplynulo, že vyšetroval žalobcu na lôžkovej časti ORL, pričom mal potvrdiť, že žalobca bol v tom čase v prekolapsovom stave. Dodal, že skutočnosti o prekolapsových stavoch pacientov by mali byť obsahom lekárskeho záznamu. Nevedel vysvetliť rozpor medzi údajmi v jeho lekárskom náleze, kde je uvádzané, že žalobca sa nachádzal v prekolapsovom stave a medzi údajmi v lekárskom náleze I. L. z interného oddelenia, kde je uvádzané, že žalobca sa nachádzal v kolapsovom stave. Z výpovede zdravotnej sestry pani L. A. vyplynulo, že na skutočnosti z predmetného dňa si nespomínala, avšak potvrdila, že v rámci ORL sa nachádzali dve samostatné miestnosti. Z výpovede svedkyne I. L., ako lekárky interného oddelenia žalovaného, je zjavné, že táto poskytovala žalobcovi zdravotnú starostlivosť na internom oddelení dňa 29.06.2015 po kolapse žalobcu. Z výpovedí zdravotníckych pracovníkov ako svedkov vyplynulo viacero nezrovnalostí, ktoré sa nezhodujú s tvrdeniami žalobcu, pričom sú naďalej evidentné rozdiely aj vo výpovedi I. K. a zdravotnej sestry pani K.. Z výpovede I. K. vyplýva, že zdravotný výkon - punkcia prínosových dutín prebehol úplne v poriadku, pričom bol kompletne realizovaný a žalobcovi prišlo nevoľno až po ukončení zdravotného výkonu (toto tvrdenie je v rozpore so žalobcom uvádzanými skutočnosťami). Avšak z výpovede zdravotnej sestry K. vyplýva, že k nevoľnosti žalobcu došlo počas zdravotného výkonu s punkčnou ihlou v nose (toto svedectvo je v súlade so žalobcom uvádzanými skutočnosťami, ktorý od začiatku tvrdí, že k pádu došlo počas výkonu s punkčnou ihlou v nose). Svedecká výpoveď I. K. je navyše aj v rozpore s lekárskou správou I. D. z 29.06.2015 o 16:25 hod., v ktorej I. D., rovnako ako sestra K., uvádza: „Pri výkone pacient prekolaptický.“

Z uvedeného jednoznačne podľa žalobcu vyplynul záver, že ku kolapsu (a pádu) žalobcu došlo počas výkonu. Rovnako z oboch svedeckých výpovedí vyplynulo, že žalobca mal byť počas celej doby pod dozorom. Z výpovede I. K. však vyplynulo, že spoločne so sestrou K. išli žalobcovi priviesť vozík. Zdravotná sestra uviedla, že ona sama (tzn. bez ošetrojúceho lekára) išla zobrať na iné oddelenie vozík, pričom počas tohto obdobia mal byť pri žalobcovi I. K.. S poukazom na zmätočné výpovede svedkov, ktorí boli pri punkcii prínosových dutín v ambulancii ORL spolu so žalobcom, je zjavné, že žalobca uvádza pravdu. Žalobca ďalej poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II.ÚS 716/2016 z 24.10.2017, v zmysle ktorého zdôraznil, že v sporových súdnych konaniach, ktoré majú svoj pôvod vo vzťahoch lekár (zdravotnícke zariadenie) a pacient, sa typicky vyskytuje dôkazná núdza na strane poškodeného pacienta daná objektívnymi limitmi vyplývajúcimi z jeho postavenia, pričom spravodlivé usporiadanie procesných vzťahov medzi stranami sporu v týchto typových situáciách preto vyžaduje, aby slabšie postavenie poškodeného pacienta bolo kompenzované napríklad odklonom od tejto základnej konštrukcie delenia bremena tvrdenia alebo dôkazného bremena, a to napríklad jeho sekundárnym prenesením na žalovaného. Žalobca ďalej uviedol, že súd prvej inštancie postupoval tiež nesprávne, keď zamietol návrhy žalobcu na vykonanie dokazovania opätovným výsluchom svedka I. K., zdravotnej sestry pani K. s odôvodnením, že to nepovažuje za potrebné. Žalobca poukázal na to, že je zo strany súdu nižšej inštancie potrebné rešpektovať procesné pokyny súdu, ktorými ho súd vyššej inštancie usmerňuje ohľadom ďalšieho postupu v konaní (napr. pokyny súdu k doplneniu dokazovania). Uvedené sa týka podľa názoru žalobcu tak aj zvaženia vykonania výsluchu I. K. a zdravotnej sestry p. K.. Rovnako žalobca nesúhlasil s postupom súdu prvej inštancie, ktorým zamietol jeho návrh na výsluch doposiaľ nestotožnenej zdravotnej sestry, ktorá bola u žalobcu prítomná na pooperačnej izbe oddelenia ORL žalovaného. Súd prvej inštancie týmto svojim konaním de facto zabránil žalobcovi preukázať rozhodujúce skutočnosti. Žalobca v konaní vyskladal reťaz veľkého množstva nepriamych dôkazov preukazujúcich jeho tvrdenie o páde, ktoré súčasne úspešne vyvracali tvrdenia žalovaného. Práve vyššie uvedené navrhované a zamietnuté výsluchy mali dotvárať reťaz listinných dôkazov o poškodení zdravia žalobcu v dôsledku pádu. K spornej skutočnosti, kedy u žalobcu došlo k poškodeniu krčnej chrbtice, žalobca poukázal na znalecký posudok č. 03/2020, vypracovaný znalkyňou I. M. D., z ktorého vyplývalo, že na zázname MR-C chrbtice zo dňa 17.08.2020 bol stavec C1 vyšetrený len v sagitálnej rovine, čo nie je na jeho hodnotenie dostačujúce, preto vyjadrenie žalovaného, že po páde žalobcu v ambulancii žalovaného nemal žalobca poškodený stavec C1, je zavádzajúce. Tiež vyplynulo, že tento nález (poškodenie) hodnotila znalkyňa ako stav po úraze. Znaleckým posudkom bolo preukázané, že žalobca mal poškodenie zdravia staršieho dáta, spočívajúce v poškodení stavca C1, pričom k poškodeniu stavca C1 došlo v dôsledku úrazu. Znalecký posudok potvrdzuje žalobcovo tvrdenie o páde zo stoličky s punkčnou ihlou v nose počas toho, ako absolvoval preplach prínosových dutín v ambulancii žalovaného, a naopak vyvracia všetky tvrdenia žalovaného o nepoškodení stavca C1 a o tom, že k poškodeniu nedošlo v dôsledku úrazu (násilného pôsobenia vonkajších vplyvov). Poukázal na potvrdenie všeobecnej lekárky žalobcu I. D. K., ktorá uviedla, že v zdravotnej dokumentácii žalobcu sa nenachádza žiadny lekársky záznam o ošetrovaní, resp. hospitalizácii z dôvodu poškodenia krčnej chrbtice úrazom až do doby jednoznačného dodiagnostikovania dlhodobých zdravotných ťažkostí menovaného. Uvedené potvrdenie v spojení so znaleckým posudkom a predloženými lekáorskými správami vytvárajú a dopĺňajú reťaz dôkazov preukazujúcich tvrdenie žalobcu o páde žalobcu zo stoličky počas zdravotného výkonu v ambulancii žalovaného. Táto reťaz dôkazov bola následne doplnená a nepriamo podporená svedeckými výpovedami I. K., zdravotnej sestry p. K., asistujúcej počas výkonu I. K.. Súd prvej inštancie sa podľa názoru žalobcu vôbec nezaoberal podstatným rozporom vo výpovediach svedkov I. K. a pani K.. O dôvodnosti podanej žaloby svedčia aj lekárske správy, ktoré žalobca predložil do konania. Chronológia žalobcových zdravotných komplikácií a samotná diagnostika poškodenia stavca C1 potvrdzujú tvrdenie žalobcu o páde v ambulancii žalovaného. Žalovaný tiež žiadnym spôsobom neodôvodnil potrebu hospitalizácie žalobcu, ako aj dôvod zdravotných ťažkostí spojených so zdravotným výkonom. Súd prvej inštancie v konaní považoval za jeden z rozhodujúcich dôkazov Protokol Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý konštatoval, že zdravotná starostlivosť bola žalobcovi poskytnutá zo strany žalovaného správne. K tomu žalobca uviedol, že protokol nie je rozhodnutím, ktorým by bol tunajší súd viazaný. V dôsledku toho, že Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vykonal dohľad na diaľku a nie na mieste, vychádzal výlučne zo zdravotnej dokumentácie žalobcu, nedošlo k vypočutiu osôb, ktoré toho času boli v priamom kontakte so žalobcom. Žalobca ďalej poukázal na to, že nebol poučený o rizikách spojených s punkciou prínosových dutín, predovšetkým nebol informovaný o prípadnom možnom kolapse. Súd prvej inštancie v konaní kládol na žalobcu neprimerané nároky s ohľadom na dôkazné

bremeno žalobcu. Súd prvej inštancie vôbec v konaní nezohľadnil charakter sporu a postavenie žalobcu a žalovaného v spore. Žalobca v súdnom konaní jednotlivými dôkazmi vyvrátil tvrdenia žalovaného, ktoré tento v konaní uviedol, avšak toto zostalo zo strany súdu prvej inštancie bez povšimnutia. Záverom navrhol, aby odvolací súd postupom podľa ust. § 390 písm. a) CSP rozhodol vo veci sám tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

14. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny. Podľa žalovaného sa odvolanie žalobcu sústredilo iba na akúsi sumarizáciu priebehu sporu bez vecnej polemiky s odôvodnením napadnutého rozsudku. V rámci procesného útoku žalobcu chýbalo presné definovanie porušenia právnej povinnosti zdravotníckeho zariadenia. Žalobca sa na jednej strane domáha toho, aby napr. na výpoveď svedka A. K. bolo nahliadané azda ako na rozhodujúci dôkaz, hoci ide o akéhosi osobného dôverníka žalobcu a ohľadom sporných skutočností aj sekundárneho a nepriameho svedka (tzv. svedok „z počutia“). Naopak však namieta akúsi zaujatosť personálu žalovaného ako svedkov len preto, že sú v pracovnom pomere so žalovaným. Odvolateľ namieta i Protokol ÚDZS č. XXX/XXXX, ktorý uzavrel, že sporný výkon bol uskutočnený lege artis. Vyvodzovanie opačného záveru síce mohol žalobca v konaní presadzovať a dokazovať, ibaže nenastolil ani konkrétne konanie, či opomenutie, ktoré by predstavovalo porušenie povinnosti žalovaného, ku ktorému by potom mohlo prebehnúť dokazovanie, aby vyvrátil závery z Protokolu ÚDZS. Žalobca nijakým spôsobom nedefinoval ten kľúčový moment, a ani v odvolaní naň nepoukazuje, v čom vlastne vidí pôvod svojho nároku. Z procesného útoku žalobcu nie je zrejmé, či mala povinnosť žalovaného spočívať v jeho konaní, alebo či v opomenutí jeho konania, na ktoré bol inak povinný. Preto už len pri absencii tohto je objektívne nemožné vôbec posudzovať protiprávnosť tohto neustáleného konania, resp. nekonania. Žalobca zbytočne venuje veľkú časť odvolania konfrontácii s otázkou klinického stavu žalobcu po zákroku na ORL ambulancii, pričom žalovanému vôbec nie je zrejmé, aký súvis by malo mať presné diagnostikovanie jeho klinického stavu v čase, kedy už bolo nesporne po zákroku na ambulancii ORL žalovaného. Žalovaný tvrdí, že ide o otázku marginálnu vo vzťahu k meritu veci a bez ohľadu na to predpokladá, že k nemu došlo v dôsledku nesporne zaznamenatej zmeny krvného tlaku, čo je bežne sa vyskytujúci fyziologický jav ľudského organizmu. Žalobcovi sa aj napriek doplneniu dokazovania v intenciách rozhodnutí súdov vyšších inštancií, ktoré bolo dodatočne vykonané, ani len sčasti nepodarilo preukázať nejaký z obligatórnych predpokladov škodového právneho vzťahu a ním uplatneného nároku na náhradu škody. V zásade nepreukázal ani príčinnú súvislosť, že po jeho páde zo stoličky, hoci ani ten nebol skutkovo zistený, by v tom priamom dôsledku utrpel úraz krčnej chrbtice. K právnej otázke nedostatku informovaného súhlasu žalovaný uviedol, že vykonanými dôkazmi bolo nespochybniteľne vyvrátené toto tvrdenie, keďže súhlas pacienta bol riadne zadokumentovaný jednak v zdravotnej dokumentácii žalobcu, navyše aj z povahy samotného zákroku by bez súhlasu žalobcu nemohol byť ani vykonaný, nakoľko vzájomná súčinnosť medzi lekárom a pacientom počas výkonu tohto zákroku je nevyhnutná. Napokon žalovaný poukázal aj na závery vykonaného znaleckého posudku I. M. D. č. 03/2020 zo dňa 06.10.2020, z ktorých vyplýva, že vzhľadom na absenciu kostného edému pri magnetickej rezonancii vyšetrení zo dňa 17.08.2015, ako i na CT nález zo dňa 06.07.2016 je možné hodnotiť nález u žalobcu ako nález staršieho dáta, bez bližšej špecifikácie. Žalobcove obťažie s krčnou chrbticou boli medicínsky prvýkrát potvrdené až 06.07.2016 realizovaným CT vyšetrením. Potom uvedené potvrdzuje aj výpovede svedkov - zamestnancov žalovaného, ošetrojúceho lekára svedka I. K., K., ako aj jeho zdravotnej sestry svedkyne K., že nedošlo po vykonaní ich zdravotníckeho výkonu k udalosti, s ktorou by sa dalo spojiť také porušenie zdravia, ako nastoľuje žalobca. Týmto boli aj v súvislostiach vyvrátené domnienky žalobcu o tom, že k poškodeniu jeho krčnej chrbtice malo dôjsť práve dňa 29.06.2015 na ORL oddelení žalovaného. Záverom žalovaný uzavrel, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal najzákladnejšie predpoklady potrebné k úspechu v spore o náhradu škody. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

15. Intervenient na strane žalovaného v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že odvolanie žalobcu nie je spôsobilé spochybniť argumentáciu žalovaného a intervenienta prezentovanú v konaní pred súdom prvej inštancie. Podľa jeho názoru žalobca v konaní nešpecifikoval, ktorý úkon žalovaného bol vykonaný „non lege artis“, a ani nepreukázal, že k takému úkonu zo strany žalovaného skutočne došlo. Sám žalobca sa vo svojom druhom výsluchu (ktorý bol iniciovaný priamo konajúcim súdom) vyjadril, že zamdlel a ďalej len predpokladal, že spadol, čo sa mu zdalo logické vzhľadom na to, že pred mdlobami sedel na stoličke. Ďalej mal intervenient za to, že výsluch

svedka A. K. nie je spôsobilý narušiť procesnú obranu žalovaného, resp. intervenienta, pretože tento má informácie o údajnom zranení žalobcu iba sprostredkované. Žalobca zakladá svoj nárok iba na svojich predpokladoch, preto je nutné považovať jeho nárok za nepreukázaný. Žalobca v priebehu celého konania nešpecifikoval konkrétny úkon, ktorý by bol v rozpore so smernicami o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, ktorými je žalovaný viazaný. Dodal, že zranenie žalobcu nie je v žiadnom prípade možné stotožniť s úkonmi žalovaného realizovanými dňa 29.06.2015, nakoľko CT vyšetrenie, pri ktorom bolo poškodenie krčnej chrbtice žalobcu zistené, sa uskutočnilo s odstupom takmer jedného roka a ani odborným posúdením nebolo možné ustáliť, kedy k zraneniu došlo. Navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a žalovanému a intervenientovi priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

16. Žalobca v písomnej replike k vyjadreniu žalovaného a k vyjadreniu intervenienta uviedol, že aj naďalej má za to, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že k jeho úrazu a poškodeniu zdravia, ako aj zásahu do jeho osobnostných práv došlo v dôsledku nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti zo strany žalovaného. K úrazu žalobcu došlo v dôsledku pádu zo stoličky počas výkonu punkcie prínosových dutín u žalovaného, keď žalobca stratil vedomie. Zamestnanci žalovaného tak nesprávne vyhodnotili, resp. podcenili hroziace riziko pádu žalobcu zo stoličky v dôsledku straty vedomia pri punkcii prínosových dutín, pričom sa v tom čase nenachádzali ani v tesnej blízkosti žalobcu, čím by teoreticky mohli zabrániť jeho pádu a následnému poškodeniu zdravia. Žalobca naďalej trval na tom, že nevykonaním dôkazov, navrhnutých žalobcom (opätovný výsluch I. K., zdravotnej sestry pani K.), nebola zhojená potreba vyriešenia sporných skutočností, a to vyjadrenie sa k priebehu samotného skutkového deja pri ošetrovaní žalobcu, predovšetkým k objasneniu samotného priebehu úkonu a objasneniu, či ku kolapsu žalobcu došlo počas tohto zdravotného výkonu alebo až po jeho ukončení, akým spôsobom sa tento kolaps prejavoval, či došlo k strate vedomia zo strany žalobcu, ako aj k postupu lekára a zdravotnej sestry pri samotnom úkone tak, aby bolo ozrejmene, akým konkrétnym spôsobom tento úkon prebehol a ako sa prejavil kolaps žalobcu pri tomto úkone. Až po takto doplnenom dokazovaní mohol súd prvej inštancie pristúpiť k opätovnému posúdeniu, či žalobca v prejednávanej veci uniesol, resp. neuniesol dôkazné bremeno v kontexte, či došlo k poškodeniu krčnej chrbtice v súvislosti s ošetrením, ktoré vykonával ošetrojúci ORL lekár žalovaného. V tejto súvislosti poukázal na to, že kolapsový stav žalobcu nebol absolútne zo strany I. K. uvedený v lekárskom náleze, a to aj napriek tomu, že z ďalšieho vykonaného dokazovania je zjavné, že ku kolapsu žalobcu došlo. Nevykonaním výsluchu navrhutej svedkyne (doposiaľ nestotožnená zdravotná sestra) nedošlo k výsluchu dôležitej osoby, ktorá má vedomosť o podstatných skutočnostiach, ktoré sú významné pre toto súdne konanie, tzn. osoby, ktorá je schopná prispieť k ozrejmeniu spornej skutkovej okolnosti, ktorá je pre meritórne posúdenie žalobného nároku žalobcu významná. Žalobca sa naďalej nestotožnil s tvrdením žalovaného vo vzťahu k záveru, ku ktorému dospel Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, a podľa ktorého mala byť zdravotná starostlivosť poskytnutá žalobcovi správne. Opätovne žalobca poukázal na to, že protokol nie je rozhodnutím, ktorým by bol tunajší súd viazaný. Skutočnosť, že ÚDZS v protokole nedospel k záveru o porušení zákonnej povinnosti, má podľa názoru žalobcu za následok povinnosť tunajšieho súdu urobiť si o otázke správnosti poskytovanej zdravotnej starostlivosti svoj vlastný úsudok. Zdôraznil, že I. K. vo svojej lekárskej správe zo dňa 29.06.2015 neuviedol žiadne komplikácie žalobcu spojené s punkciou prínosových dutín, tobôž pád žalobcu. V dôsledku toho, že ÚDZS vykonal dohľad na diaľku a nie na mieste, čo vzhľadom na okolnosti tohto prípadu podľa názoru žalobcu mal vykonať, nedošlo k vypočutiu osôb, ktoré toho času boli v priamom kontakte so žalobcom. Mal teda za to, že v prípade, ak pád žalobcu nie je uvedený v lekárskech záznamoch, ÚDZS nemohol dospieť, vzhľadom na formu dohľadu, k iným záverom. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí vôbec nezaoberal absenciou informovaného súhlasu pred vykonaním punkcie prínosových dutín dňa 29.06.2015, na ktorú žalobca v konaní poukazoval. Tiež žalobca opätovne poukázal na to, že formálne podpísal informovaný súhlas až po svojom kolapse (páde zo stoličky). Zotrval na svojom odvolacom návrhu.

17. Žalovaný v písomnej duplike k vyjadreniu žalobcu uviedol, že naďalej považuje napadnutý rozsudok za vecne správny a odvolanie žalobcu nedôvodné. Žalobca doposiaľ nešpecifikoval, ktorý konkrétny úkon žalovaného mal byť vykonaný non lege artis a nepreukázal, že k takémuto úkonu zo strany žalovaného vôbec malo dôjsť. Žalobca stavia svoj domnelý nárok na akýchsi svojich domnienkach, ktoré nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch. Návrh žalobcu na vypočutie doposiaľ nestotožnenej zdravotnej sestry vníma žalovaný skôr ako účelový. Žalovaný v ďalšom zotrval na svojej doterajšej procesnej obrane.

18. Ďalšie vyjadrenia podané neboli.

19. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať, ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

20. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že ani po doplnení dokazovania nebol zistený chybný úkon pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, ktorý by viedol k vzniku akejkoľvek ujmy žalobcu, chýbal tak základný predpoklad úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody.

21. Podstata odvolacích argumentov žalobcu bola sústredená najmä na tvrdenia ohľadom skutkového stavu, kedy mal žalobca za to, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že k úrazu žalobcu a k poškodeniu zdravia, ako aj zásahu do jeho osobnostných práv došlo v dôsledku nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti zo strany žalovaného. Pád zo stoličky, v dôsledku ktorého došlo k poškodeniu krčnej chrbtice, považoval za preukázaný. Namietal, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí vôbec nevysporiadal so všetkými skutočnosťami zistenými z výsluchu svedkov. Namietal tiež zamietnutie jeho návrhu na výsluch doposiaľ nestotožnenej zdravotnej sestry, ktorá bola prítomná na pooperačnej izbe oddelenia ORL žalovaného. Okrem iného tiež namietal rozpor v tvrdeniach I. K. a zdravotnej sestry K. ohľadom času, kedy prišlo žalobcovi nevoľno.

22. Žalobca v podanom odvolaní výslovne označil, a tým uplatnil odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP).

23. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

24. Pokiaľ odvolateľ deklaroval v odvolaní uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukačnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odprieť výpoveď a podobne), alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

25. V prípade odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal.

26. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

27. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

28. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a s poukazom na obsah odvolania žalobcu uvádza nasledovné:

29. Predmetom konania je žaloba o náhradu škody titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, náhrady za stratu na zárobku, náhrady nákladov na liečenie a nemajetkovú ujmu, pričom k ujme na zdraví žalobcu malo dôjsť v dôsledku protiprávneho konania žalovaného, tak ako to podrobne uviedol žalobca v žalobe. Súd prvej inštancie však aj po doplnení dokazovania vypočutím svedkov (A. D. K., I. L. A., I. A. D., I. I. L.) a opätovne aj samotného žalobcu dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby, nakoľko nebola naplnená základná podmienka zodpovednosti za škodu (protiprávne konanie žalovaného) a nedošlo k porušeniu povinnosti zo strany žalovaného, ktorú mu ukladá zákon č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, v zmysle ktorého žalovaný ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti je povinný túto poskytovať správne, teda tak, aby vykonal všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu pri zohľadnení všetkých súčasných poznatkov lekárskej vedy.

30. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že základným princípom zodpovednosti za škodu pri riešení dôsledkov nesprávneho postupu zdravotníckeho zariadenia, ktoré viedlo k vzniku ujmy pacienta, je všeobecná zodpovednosť za škodu založená na protiprávnom konaní, ktoré viedlo ku škodlivému následku. Je to teda zodpovednosť za konanie alebo opomenutie, nie za výsledok. Základnými hmotnoprávnymi predpokladmi všeobecnej občianskoprávnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka sú: 1. porušenie právnej povinnosti (existencia protiprávneho konania), 2. vznik škody, 3. existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou, 4. zavinenie toho, kto spôsobil škodu svojím protiprávnym úkonom. Dôkazné bremeno ohľadom preukázania existencie predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu zaťažuje poškodeného, teda v prejednávanej veci žalobcu.

31. V prípade protiprávneho konania ide o konanie v rozpore s objektívnym právom, teda porušenie určitej právnej povinnosti, vyplývajúcej zo zákona, zo zmluvy, alebo všeobecnej prevenčnej povinnosti. Povinnosti vyplývajúce z pravidiel profesie, teda postupy, ktoré je možné považovať za akceptovateľné vzhľadom k súčasnému stavu poznania, aj v zmysle profesionálnej etiky. V súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti sú tieto normy označované ako profesijné štandardy, lex artis a lekárska etika. Nedodržanie týchto pravidiel je protiprávnym konaním. Škoda je škodlivý následok v podobe skutočnej materiálnej škody, či ušlého zisku. Treba separovať ujmu (ktorej spôsobenie je vytykané zdravotníckemu zariadeniu) od rôznych zmien pacientovho zdravotného stavu, ktorý sa mohol vyvíjať nezávisle na vonkajších zásahoch. Príčinná súvislosť medzi konaním a následkom musí byť bezpečne preukázaná.

Medzi protiprávnym konaním a následkom musí existovať vzťah príčiny a následku, t. j. že nepriaznivý následok by nebol nastal, keby nedošlo k protiprávnemu konaniu. Zavinenie predstavuje psychický pomer konajúcej osoby ku konaniu, následku a príčinnej súvislosti medzi nimi. Zavinenie je prezumované, pokiaľ ide o nedbanlivosť, pri ktorej vôľa nesmeruje ku škodlivému následku.

32. V oblasti poskytovania zdravotníckej starostlivosti sú zdravotnícke zariadenia povinné postupovať v súlade s poznatkami lekárskej vedy a takýto postup je označovaný ako „lege artis“. Ide teda o správne poskytnutie zdravotnej starostlivosti v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a so súčasným stavom lekárskeho poznania, ak sa bez zbytočného odkladu vykonajú všetky zdravotné výkony potrebné na správne určenie choroby a zabezpečí sa správny preventívny postup alebo správny liečebný postup, a ak sa zdravotná starostlivosť poskytuje v súlade so súčasnými dostupnými poznatkami lekárskej vedy a iných biomedicínskych vied, s prihliadnutím na technické, vecné a personálne vybavenie zdravotníckeho zariadenia. Naopak, postup non lege artis je postup nesúladný so všeobecne záväznými právnymi predpismi a so súčasnými poznatkami lekárskej vedy a iných biomedicínskych vied, pričom pre požiadavku súčasnosti je smerodajný čas poskytnutia zdravotnej starostlivosti. Nedodržanie týchto pravidiel je protiprávnym konaním, keď každá konkrétna situácia sa pritom posudzuje individuálne, lebo lekárska veda disponuje rôznymi a rôzne účinnými a bezpečnými postupmi k prevedeniu konkrétneho liečebného zákroku. Zvažuje sa tiež, či zdravotnícke zariadenie (lekár) zvolilo postup adekvátny k charakteru choroby/diagnózy a šetrný k pacientovi, a či spôsob prevedenia bol bez väd. Všetko je treba posudzovať tzv. „ex ante“, t. j. na základe poznatkov, ktoré mal lekár k dispozícii v čase svojho rozhodnutia, resp. v čase prevedenia zákroku. Špecifikom sporov o náhradu škody na zdraví v súvislosti s poskytovaním zdravotníckej starostlivosti spočíva v tom, že otázku, či zdravotnícke zariadenia postupovalo „lege artis“, je nutné posudzovať za pomoci znalcov - lekárov a podkladom pre právny záver o porušení povinnosti je spravidla znalecký posudok z odboru zdravotníctva.

33. Predmetom odvolacieho konania v prejednávanej veci bolo posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobcu zamietol, nakoľko mal vykonaným dokazovaním aj po jeho doplnení bezpečne preukázané, že žalovaný (jeho zamestnanci) poskytol žalobcovi zdravotnú starostlivosť lege artis, pričom v konaní síce bolo preukázané poškodenie krčnej chrbtice žalobcu, ale nebolo preukázané, že k poškodeniu stavca C1 krčnej chrbtice žalobcu došlo pri výkone punkcie nosových dutín dňa 29.06.2015 u žalovaného v dôsledku pádu. Rovnako nebolo preukázané, že by sa žalovaný pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalobcovi dopustil protiprávneho konania, v príčinnej súvislosti s ktorým by došlo počas zákroku k pádu žalobcu s dôsledkom poškodenia krčnej chrbtice (stavca C1).

34. Odvolací súd po preskúmaní veci samej zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie (po jeho doplnení) v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci a s prihliadnutím na nález ústavného súdu II.ÚS 716/2016 dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Prijaté závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Doplneným dokazovaním v zmysle pokynov súdov vyššieho stupňa len potvrdil skutkové a právne závery vyplývajúce z pôvodného dokazovania pred súdom prvej inštancie.

35. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že námietky žalobcu, uvedené v odvolaní, boli v zásade totožné s námietkami, ktoré uplatnil už pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie náležite vysporiadal, a ktoré nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Napriek tomu odvolací súd k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

36. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v prejednanom spore nebola naplnená ani prvá zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu (protiprávne konanie žalovaného), nakoľko nebolo preukázané porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného. Dokazovaním bolo preukázané, že punkcia nosových dutín u žalobcu bola vykonaná lege artis, teda v súlade s medicínskymi štandardmi a postupmi, pričom v konaní neboli preukázané tvrdenia žalobcu o údajnom páde počas punkcie s následkom poškodenia stavca C1 krčnej

chrbtice žalobcu. Uvedenú skutočnosť vyvracia v konaní predložená zdravotná dokumentácia (lekárske správy zo dňa 29.06.2015), znalecký posudok č. 03/2020 zo dňa 06.10.2020 a tiež svedecké výpovede I. K. a zdravotnej sestry K..

37. K žalobcovmu tvrdeniu, že znalecký posudok č. 03/2020 zo dňa 06.10.2020 potvrdzuje jeho tvrdenie o páde zo stoličky počas preplachu prínosových dutín, odvolací súd uvádza, že toto je založené na žalobcovej nesprávnej interpretácii záverov vyplývajúcich zo znaleckého posudku. Z predmetného posudku vyplýva, že žalobca poškodený stavec C1 krčnej chrbtice má, tiež že toto poškodenie znalkyňa vyhodnotila ako poúrazový stav. Avšak z posudku nevyplýva, že k tomuto poškodeniu došlo počas punkcie prínosových dutín dňa 29.06.2015, nakoľko znalecký posudok hodnotil tento stav bez bližšej časovej identifikácie, ako stav staršieho dáta. Tiež zo žiadneho žalobcom predloženého dôkazu (z lekárskych správ) tvrdenie žalobcu o páde v ambulancii nevyplýva. Predložené dôkazy len potvrdzujú poškodenie žalobcovho stavca C1 krčnej chrbtice bez bližšej časovej špecifikácie (len s určením, že sa jedná o poškodenie staršieho dáta), ktoré však nemožno časovo stotožniť s dňom 29.06.2015, kedy žalobca navštívil ORL ambulanciu žalovaného.

38. K žalobcovej námietke, týkajúcej sa zamietnutia návrhu na vykonanie dokazovania opätovným výsluchom osôb prítomných pri výkone punkcie (I. K. a zdravotnej sestry K.) z dôvodu nezrovnalostí v ich pôvodných výpovediach, odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie zastáva názor, že opätovné vykonanie výsluchu týchto osôb sa javilo ako nadbytočné. K tomu odvolací súd dodáva, že samotná skutočnosť, že žalobcovi prišlo v ORL ambulancii nevoľno, sporná nebola, nakoľko túto skutočnosť potvrdili ako I. K., taktiež sestra K., pričom nezrovnalosť ohľadom uvedenia presného času nevoľnosti žalobcu (po výkone, resp. počas výkonu) nebola v tomto smere smerodajná. Sporná skutočnosť, ktorú bolo potrebné dokazovaním ustáliť, bolo, či v dôsledku nevoľnosti došlo k pádu žalobcu zo stoličky, následkom ktorého mohlo dôjsť k poškodeniu zdravia žalobcu. Táto skutočnosť však vo výpovediach svedkov prítomných pri výplachu (I. K. a zdravotnej sestry K.) rozporuplná nebola, keďže ani jeden z týchto svedkov nepotvrdil pád žalobcu. Táto skutočnosť nebola preukázaná ani po doplnenom dokazovaní výsluchom nepriamych svedkov (I. D., zdravotnej sestry A., I. L.), nakoľko s výnimkou A. K. si na prípad žalobcu z predmetného dňa 29.06.2015 bez nahliadnutia do zdravotnej dokumentácie svedkovia nespomínali. Naviac odvolací súd uvádza, že prehodnotenie potreby vykonania výsluchu I. K. a zdravotnej sestry K. bolo na zväžení súdu vykonávajúceho dokazovanie, nakoľko dôležitú potrebu doplnenia dokazovania Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril len pri svedkoch (I. D., I. L., zdravotná sestra A., A. K.), ktorí nakoniec v rámci doplneného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyslúchnutí boli. Týmto doplneným dokazovaním nedošlo k zmene dôkaznej situácie, kedy zistené skutočnosti z vykonaných doplnených výsluchov neboli spôsobilé zmeniť skutkový stav veci, ako ho ustálil už súd prvej inštancie v poradí prvom rozhodnutí.

39. Rovnako námietka žalobcu ohľadom nevykonania výsluchu doposiaľ nestotožnenej zdravotnej sestry je nedôvodná, nakoľko odvolací súd uvádza, že je rovnako ako súd prvej inštancie toho názoru, že jej výpoveď by nebola spôsobilá zmeniť zistený skutkový stav veci ustálený súdom prvej inštancie. Tiež nie je reálny predpoklad, že by si tento svedok mohol spomínať na udalosti spred 10 rokov, naviac za situácie, kedy si na túto udalosť nepomínali ani svedkovia I. D. a I. L., ktorí žalobcu priamo ošetrovali a spisovali v tom čase aj lekársku správu o stave žalobcu.

40. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí nevyjadril k informovanému súhlasu žalobcu k výkonu punkcie, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie zaujal k námietke žalobcu, týkajúcej sa jeho informovaného súhlasu k výkonu punkcie, postoj už v poradí prvom rozhodnutí, pričom túto argumentáciu uviedol aj v aktuálne preskúmanom rozsudku, s ktorej odôvodnením a právnym názorom sa aj v tomto smere odvolací súd stotožňuje a dodáva, že lekárka správa zo dňa 29.06.2015 obsahuje lege artis pacientom podpísaný informovaný súhlas, preto jeho námietka neobstojí.

41. Tiež v odvolacom konaní predložené tvrdenie žalobcu, že žalovaný neodôvodnil potrebu následnej hospitalizácie žalobcu po punkcii, odvolací súd uvádza, že z lekárskej správy I. D. zo dňa 29.06.2015 je zrejmé, že dôvodom následnej hospitalizácie žalobcu dňa 29.06.2015 bol jeho vysoký krvný tlak (Záver z lekárskej správy zo dňa 29.06.2015: Hypertensio arterialis decomp) a nie žalobcom tvrdený pád zo stoličky v ORL ambulancii, ktorý v prípade, že by k nemu došlo a žalobca pri ňom utrpel úraz, mal

zrejme za následok hospitalizáciu na inom oddelení, nie na oddelení internom, na ktorom žalobca reálne hospitalizovaný bol.

42. Záverom odvolací súd uvádza, že ani doplnením dokazovania nebolo v konaní preukázané, že k poškodeniu zdravia žalobcu v oblasti krčnej chrbtice (stavca C1) došlo v dôsledku nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti zo strany žalovaného. Dokazovaním, ktoré bolo vykonané výsluchom priamych i nepriamych svedkov, znaleckým posudkom č. 03/2020 zo dňa 06.10.2020 a tiež žalobcom predloženými listinnými dôkazmi (lekárskymi správami) nebol preukázaný pád žalobcu v ORL ambulancii žalovaného, pričom odvolací súd k tomuto dodáva, že ak by sme aj pripustili, že k pádu dôjsť mohlo, ako správne konštatoval už súd prvej inštancie, žiadny z vykonaných dôkazov nepreukazoval (ani výsluch svedkov, ani znalecký posudok), že k poškodeniu zdravia žalovaného mohlo dôjsť práve pri tomto domnelom páde.

43. Odvolací súd dodáva, že sa nezaoberal všetkými námietkami žalobcu obsiahnutými v jeho odvolaní, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku, alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II.ÚS 78/2005)

44. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

45. Nakoľko nebola naplnená základná podmienka zodpovednosti za škodu, v tomto prípade protiprávne konanie žalovaného, keď ani po doplnenom dokazovaní nebolo zistené porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného (jeho zamestnancov), odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil spolu so súvisiacim výrokom o trovách konania.

46. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému a intervenientovi odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

47. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh; § 428 CSP).